

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobkyne: **Ing. M.**, trvalý pobyt K., zast.: *JUDr. R.*, advokátom so sídlom Č., proti žalovanej: **Správa katastra Trebišov, pracovisko Kráľovský Chlmec** so sídlom Hlavná č. 105, Kráľovský Chlmec, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutí** správneho orgánu v konaní o úprave vlastníckych vzťahov, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. septembra 2010 č. k. 7S/43/2008-97, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. septembra 2010 č. k. 7S/43/2008-97 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovanej č. C4/2007/Bas z 11.02.2008 **r u š í** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalobkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím zo dňa 11.02.2008 č.: C4/2007/Bas žalovaná ako prvostupňový správny orgán v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák. č. 180/1995

Z.z.“) zamietla návrh žalobkyne na vydanie o potvrdení, že nadobudla vlastníctvo v návrhu uvedeným pozemkom v k.ú. S..

Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 180/1995 Z.z. v znení platnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia (tzn. 11.02.2008) správny orgán zamietne návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1 [potvrdenie o nadobudnutí vlastníctva k pozemku vydržaním], ak

a) nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona,

b) si vlastnícke právo k pozemku uplatnila v tomto konaní aj iná osoba alebo ak vlastnícke právo k pozemku je predmetom konania podľa osobitného predpisu.

Svoje zamietavé rozhodnutie žalovaná odôvodnila tým, že po oboznámení sa s predloženými listinnými dôkazmi (v počte 92 dokladov) potvrdzuje vlastnícke právo zapísané v prospech právnych predchodcov žalobkyne (najmä výpis z poz. vl. č. X. a iné), avšak súčasne zdôrazňuje, že ani v jednej vložke nie je založený zápis o konfiškácii majetku.

Podľa odporkyne bolo na základe Rozhodnutia č. 479/92 do evidencie nehnuteľností zapísané v roku 1992 (príloha č. 50 + č. 44,45 – Zmluva o prenechaní pozemkov na dočasné užívanie zo dňa 04.02.1991) úhrnom 119.874 m². Ďalej podľa odporkyne prehlásenie Štátneho majetku o tom, že nemá záujem o hospodárenie na parc. č. X. o výmere 82.949 m² a parc. č. X. o výmere 316.819 m², ktoré sú potrebné pre rozšírenie farmy žalobkyne, a ani podklady pre stavebné konanie nie sú právnym podkladom pre vydržanie, ale sú iba svedectvom o tom, že žalobkyňa mala úmysel založiť v katastri obce farmu.

Na základe uvedených dôvodov žalovaná vyslovila, že žalobkyňa nedostatočne preukázala oprávnenosť držby v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka a § 11 zák. č. 198/1995 Z.z. a preto jej žiadosť zamietla.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu žalobkyňa podala žalobu z 02.05.2008.

Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a po oboznámení sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou v priebehu tohto konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že žaloba dôvodná nie je.

Vychádzajúc z administratívneho spisu krajský súd vyhodnotil zmluvu o prenechaní pozemku na dočasné užívanie zo 04.02.1991, jej dodatok zo dňa 18.09.1991 a notársku zápisnicu z 03.09.2003 spísanú na Notárskom úrade vo Veľkých Kapušanoch pod č. N 91/03.

Ďalej sa krajský súd samostatne zaoberal právnym vyhodnotením vplyvu osvedčenia notárskej zápisnice č. N 9103 vykonaným Správou katastra v Trebišove v roku 2005, pričom citoval niektoré závery z rozhodnutia tohto orgánu.

Na základe uvedeného krajský súd vyslovil záver (str. 8 odôvodnenia), že predmetné nehnuteľnosti, ktoré boli nielen v čase ich prenechania do dočasného užívania žalobkyňi a jej právnym predchodcom ale aj v čase uzavretia dodatku k zmluve, evidované vo vlastníctve Československého štátu, pričom žalobkyňa, resp. jej právni predchodcovia – rodičia neboli podľa názoru krajského súdu ani ich pôvodnými vlastníkmi.

Ďalej krajský súd sa zaoberal výkladom inštitútu vydržania, tzn. charakterizoval vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, objasnil to, čo je nutné chápať pod pojmom oprávnená držba, a tiež sa zaoberal výkladom situácie, či a kedy držiteľ veci je dobromyseľný.

Na základe prezentovaných právnych názorov krajským súdom tento dospel k záveru, že zo strany žalobkyne nebola relevantným spôsobom preukázaná oprávnenosť vstupu do držby predmetných nehnuteľností.

Obdobným spôsobom krajský súd pristúpil k vyhodnoteniu písomného vyjadrenie notára, či notárske osvedčenie vydané podľa § 56 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) spĺňa atribúty osvedčenia podľa § 63 citovaného zákona č. 323/1992 Zb. a základe výkladu uvedeného ustanovenia krajský súd prezentoval názor, že takéto osvedčenie nemôže byť listinou spôsobilou na vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností. Podľa názoru súdu notár, ako to vyplýva z jeho vyjadrenie, ktoré už bolo krajským súdom citované, nevyhodnotil náležitým spôsobom všetky okolnosti, týkajúce sa splnenia podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v zmysle cit. ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka.

Záverom krajský súd po konštatácii, že potom, *„čo vyhodnotil dôkazy vykonané v správnom i v súdnom konaní jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti a na ich základe“*, dospel k záveru, že žalobu je nutné ako nedôvodnú zamietnuť.

III.

Odvolanie žalobkyne/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 06.12.2010 (č. 1. 116) proti rozsudku krajského súdu žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne poukázala na to, že

- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a
- rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najmä žalobkyňa vyčítala krajskému súdu, že v rozpore s úlohou správneho súdnictva činí nové skutkové a právne závery po vyhodnotení skutkových okolností. V danom prípade

krajský súd v napadnutom rozsudku nad rámec svojej právomoci hodnotí skutkové a právne okolnosti veci (vrátane skutkových a právnych okolnosti s ktorými sa správny orgán ani len okrajovo nevysporiadal a vôbec sa im nevenoval) a z toho vyvodzuje také právne závery, ktoré odhliadnuc od vyššie uvedeného prekročenia jeho právomoci, sú podľa žalobkyne samy osebe arbitrárne a nemajúce oporu ani v skutkovom stave veci ani v zákonnej úprave.

Záverom požiadal žalobkyňa o vykonanie zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu podľa § 250ja O.s.p. tak, že rozhodnutie správneho orgánu sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia žalovanej zo dňa 27.12.2010 (č. l. 120) vyplýva, že trvá na skutočnostiach obsiahnutých v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia. Ďalej popísala postup komisie, ktorý nasledoval po doručení návrhu žalobkyne, v ktorom žiadala o potvrdenie vlastníckeho práva nehnuteľnosti podľa § 11 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z. Predovšetkým žalovaná zdôraznila, že komisia posúdila tento návrh, a pri argumente, že predmetné nehnuteľnosti boli vydané Slovenským štátom v roku 1990 až 1992, konštatovala absenciu dokladu. Po výzve na žiadateľku o doplnenie jej žiadosti komisia bola opätovne zvolaná s tým záverom, že po vyhodnotení predložených podkladov (celkom 91 písomností) komisia konštatovala, že žalobkyňa predložila dokumenty, ktoré nepreukazujú oprávnenosť držby v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka. Ďalej žalovaná opätovne uviedla svoj názor, že podklady pre stavebné konanie sú len svedectvom toho, že žalobkyňa mala úmysel založiť v katastri obce farmu. ďalšie predložené podklady (ako dobové fotografie, rodné listy, iné potvrdenia a osvedčenia) nemajú priamy súvis so skutočnosťou, o ktorú žiadosti žalobkyňa podľa názoru žalovanej žiada.

Na základe uvedeného preto žalovaná záverom konštatovala, že nebolo možné vo veci rozhodnúť inak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ustanovením § 250s a § 250l ods. 2 O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.) dospel jednomyseľne (§ 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovanej podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil jej späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Najvyšší súd sa sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených konajúcim správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj podanej žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha preskúmania rozhodnutia žalovanej, je právna otázka, či krajský súd môže doplniť chýbajúce, resp. pridať nové právne zistenia a závery, ktoré sa v napadnutom rozhodnutí žalovanej evidentne nevyskytujú, a na základe tohto prístupu vykonať prieskum napadnutého súdneho rozhodnutia. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Najvyšší súd konštantne v svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje význam prieskumu správneho súdnictva pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupov im predchádzajúcich.

V zmysle § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Súdny prieskum rozhodnutí správnych orgánov upravený v 5. časti Občianskeho súdneho poriadku (tzn. citovaný nielen v § 244 ale aj v nasledujúcich ustanoveniach) nie je možné vykonať, ak absentuje reálna existencia skutkových zistení a právnych dôvodov prijatých na základe subsumpcie zodpovedajúcej právnej normy na skutkový stav zistený správnym orgánom úplne, riadne a v súlade so zákonom.

V správnom súdnictve sa vykonáva prieskum rozhodnutí správnych orgánov najmä s dôrazom na riadnosť prijatých právnych záverov. Preto sa od konajúceho súd neočakáva, že bude v rámci svojej prieskumnej pôsobnosti dopĺňovať chýbajúce právne závery alebo ich dôvody, ktoré správny orgán v svojom odôvodnení nevyslovil, hoci s prihliadnutím na charakter napadnutého rozhodnutia vysloviť mal a mohol. Takáto činnosť súdu by bola v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe uvedeného evidentná nedostatočnosť dôvodov, či už celková alebo čiastočná, v právnych záveroch preskúmaného rozhodnutia je zásadnou prekážkou pre pokračovanie súdneho prieskumu a súčasne dôvodom, prečo už prvostupňový súd z úradnej povinnosti (postupom ex offio podľa § 250j ods. 3 O.s.p.) musí takéto rozhodnutie bez prihliadnutia na samotné námietky žalobcu postupom zrušiť ako nepreskúmateľné.

Práve uvedený charakter správneho súdnictva ako orgánu súdnej kontroly zákonnosti nariadovacej činnosti výkonnej moci predurčuje námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia do postavenia námietky, s opodstatnenosťou ktorej sa musí správny súd zaoberať na prvom mieste.

V súvislosti s týmto záverom Najvyšší súd s poukazom na svoju staršiu judikatúru (m.m. 5SžI 1/2009) opätovne potvrdzuje právny názor, že *„v správnom súdnictve konajúci súd preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ako aj zákonnosť jemu predchádzajúceho správneho alebo osobitného konania. Aby súd mohol uvedenú úlohu splniť,*

musí byť výrok rozhodnutia riadne a dostatočne odôvodnený. V opačnom prípade nie je možné súdny prieskum napadnutého rozhodnutia zrealizovať“.

Preto, ako Najvyšší súd už hore raz konštatoval, prvou v poradí námietkou, ktorú žalobkyňa v tomto súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia správneho orgánu vzniesla, je jej obrana proti argumentu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Až po vyriešení tejto otázky môže Najvyšší súd pristúpiť k vyhodnoteniu ďalších námietok žalobkyne, ak budú vo svetle dosiahnutých záverov relevantné pre ďalšie konanie (zásada hospodárnosti správneho súdnictva).

Hoci predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie vydané na základe zák. č. 180/1995 Z.z., tento zákon v zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 pripúšťa subsidiárne pôsobenie úpravy zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) výslovne nevylúčenej. Preto aj žalovaná musela pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzať zo zákonného príkazu obsiahnutého v ustanovení § 47 Správneho poriadku.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd už opakovane v svojich rozhodnutiach (napríklad sp. zn. 5Sž 37/2006 a 5Sžf 89/2007) vyslovil záver, že každé odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu, a to v dostatočnom rozsahu, tzn. že priemernému adresátovi je daná možnosť z mu predloženého odôvodnenia pochopiť

- na základe akých skutočností (dôkazných prostriedkov) a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav,
- správnosť právnych noriem aplikovaných na skutkový stav a

- právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovej časti.

Z preskúmaného rozhodnutia žalovanej však jednoznačne vyplýva, že takto nekonala, a to najmä z týchto dvoch dôvodov.

Na prvom mieste Najvyšší súd poukazuje na to, že v správnom spise založené rozhodnutie žalovaného je vydané na základe aplikácie § 11 ods. 8 zák. č. 180/1995 Z.z. Avšak žalovanou citovaný § 11 ods. 8 obsahuje dve obsahovo odlišné ustanovenia zakotvené pod písm. a) a b). Následne v texte odôvodnenia celkom absentuje určenie žalovanou, čo je právnym základom napadnutého rozhodnutia, tzn. či niektoré z obsahovo odlišných ustanovení, resp. či súčasne obidve ustanovenia tvoria právny titul pre výrok rozhodnutia, tzn. právny dôvod na zamietnutie návrhu žalobkyne na vydanie o potvrdení, že nadobudla vlastníctvo v návrhu uvedeným pozemkom v k.ú. S..

Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 180/1995 Z.z. v znení platnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia (tzn. 11.02.2008) správny orgán zamietne návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1 [potvrdenie o nadobudnutí vlastníctva k pozemku vydržaním], ak

a) nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona,

b) si vlastnícke právo k pozemku uplatnila v tomto konaní aj iná osoba alebo ak vlastnícke právo k pozemku je predmetom konania podľa osobitného predpisu.

Ďalej sa žalovaná nesnažila žalobkyni ako účastníčke správneho konania objasniť obsah a rozsah inštitútu vydržania, a následná činnosť krajského súdu potom zákonite smerovala k tomu, že nepreskúmateľnosť záverov správneho orgánu sa krajský súd snažil konvalidovať svojimi argumentmi.

Naopak z precízneho a dôkladného odôvodnenia krajského súdu (počnúc str. 6 sa začína vlastná právna konštrukcia odôvodnenia naplnenia či nenaplnenia predpokladov inštitútu vydržania) jednoznačne vyplýva, že toto odôvodnenie nemá podklad v skutkových zisteniach a právnych záveroch konajúceho správneho orgánu, tzn. že krajský súd ako správny súd opustil primárnu kasačnú právomoc a v prejednávanej veci sa bez bližšieho objasnenia priklonil k apelačnej právomoci, tzn. vykonal mimo pojednávania dokazovanie niektorými dôkaznými prostriedkami obsiahnutými v spise (najmä notárska zápisnica z 03.09.2003), a to všetko v rozpore s požiadavkou § 122 a 123 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p). Na tomto základe získal nové a pre žalobkyňu prekvapivé zistenia (viď aj formulácia súdu: *„súd vyhodnotil dôkazy vykonané v správnom i v súdnom konaní jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti a na ich základe, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami žalobu ako nedôvodnú zamietol.“*), ktoré subsumoval pod jednotlivé právne ustanovenia a vyslovil právne závery, čím nie doplnkovým ale absolútnym spôsobom nahradil pôsobnosť orgánu verejnej správy, a tým sa presunul v rámci vytvorenia princípu dvojinštančnosti správneho konania do pozície odvolacieho správneho orgánu, hoci mal iba preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktorý mu predchádzal.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd uznal dôvodnosť námietky žalobkyne, že krajský súd v rozpore s úlohou správneho súdnictva učinil nové skutkové a právne závery vo vzťahu k inštitútu vydržania po vyhodnotení skutkových okolností.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne ako aj argumentácie odporkyne, a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp. zn. 5Sž 37/2006 a 5Sžf 89/2007, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešnej žalobkyni právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko právna zástupkyňa úspešnej navrhovateľky si svoje právo v zákonnej 3- dňovej lehote neuplatnila (v spise ani v zozname trov sa nenachádzajú vyčíslené trovy konania a v žalobe je iba všeobecne sformulovaný nárok na priznanie náhrady), nemohla jej byť priznaná žiadna náhrada trov konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava rozhodovacieho procesu o vydržaní vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednáwanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 27. septembra 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová